

Orruk, fülük megvan

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXI. évfolyam, 41. szám, 2017. október 13.

Javaslom a miniszterelnöknek, valamiképp vegyüljön el a fővárosi tömegben, szálljon föl a hatos villamosra, és utazzon mondjuk a Petőfi hídtól a Margit hídig. Nem kell ezt este tíz után, amikor a hetedik-nyolcadik kerületben megtett minden méter halálos veszedelem, menjen nyugodtabb napszakban. Meglepődik majd, hogy e nem több mint huszonöt-harminc percnyi utazás alapélménye a feszültség, minden percben kitörhet valami komolyabb atrocitás, látni fogja, hogy hat-nyolc percenként aláznak meg valakit, beszélnek, visszaszólnak, méregetnek. Mindenből baj lehet: a babakocsi méretéből, idős emberek lassúságából vagy csak abból, hogy az egyik ember ránézett a másikra. Ez a hatos villamos nappal. Olyat emberbaráti aggodalomból nem kérek, hogy a kormányfő vagy valamelyik embere tegyen egy kört mondjuk a 24-es jelzésű villamos Közvágóhíd és Keleti pályaudvar közötti viszonylatában. De ha mégis, vigyen magával valami fedezőelemet, hogy amikor elszabadulnak az indulatok, és pofonok csattannak, akkor legyen mibe belemélyednie, ha ép bőrrel szeretné megúszni a veszélyhelyzetet. Ne akarja lefogni az ütésre lendülő kezét, ez nem az a világ: ez a világ véglegesen és alighanem visszavonhatatlanul el lett rontva, dühöng az erőszak, a gyenge örül, ha eljut a végállomásra.

Ez nem publicisztikai túlzás, fél életemet a nyolcadik kerületben töltöttem, filmszerűen pergett le előttem, hogyan rohad szét a főváros egykor kiválóan élhető kerülete, hogyan nem törődik ezzel senki, hogyan írtak le egész kerületnegyedeket azzal, hogy azok, akik tehettek volna valamit, elfordították a fejüket.